

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/7/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016200171
Dátum vydania rozhodnutia: 19.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7016200171.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v právnej veci žalobcu: B. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. H. XXX, XXX XX N., zast. JUDr. Pavlom Barabasom, advokátom, so sídlom Partizánska 129, 053 15 Hrabušice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Kuzmányho 8, 041 02 Košice, v konaní o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. apríla 2017 sp. zn. 7S/17/2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. apríla 2017 sp. zn. 7S/17/2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Žalobou podanou 18.02.2016 na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia správneho aktu žalovaného z 05.01.2016 s označením „Preskúmanie právoplatného rozhodnutia - upovedomenie“ sp. zn. KRPZ - KE -KDI - 140/2015 - P (ďalej len „napadnuté opatrenie“) ako aj rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát, Oddelenie bezpečnosti cestnej premávky z 25.09.2015 sp. zn.: ORPZ - KE - ODI1 - 692/2015-P (ďalej len „napadnuté rozhodnutie resp. prvostupňové rozhodnutie“ a „prvostupňový

orgán"), ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku.

2. Uznesením krajského súdu zo dňa 27. apríla 2017 sp. zn. 7S/17/2016 bola žaloba podľa § 7 v spojení s ust. § 98 ods. 1 písm. g/ zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) pre jej neprípustnosť odmietnutá, nakoľko neboli splnené podmienky na preskúmanie napadnutých rozhodnutí v rámci správneho súdnictva, pretože žaloba smeruje proti oznámeniu - upovedomeniu orgánu štátnej správy vydanému v správnom konaní, ktoré preskúmaniu v správnom súdnictve nepodlieha.

3. Krajský súd s poukazom na § 2 ods. 2, § 6 ods. 1, § 7 a § 98 ods. 1, ďalej § 60 a 65 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) konštatoval, že preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, na ktorý nie je právny nárok. Vyrozumenie podávateľa podania o tom, že správny orgán nezistil dôvody na zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 Správneho poriadku alebo na obnovu konania podľa § 62 Správneho poriadku je však len oznámením, ktoré preskúmaniu v správnom súdnictve nepodlieha (názor vyslovený v R 51/1995). Podľa krajského súdu z obsahu napadnutého opatrenia možno uzavrieť, že ide o vyrozumienie žalovaného žalobcovi o tom, že neskoro podané odvolanie žalobcu neodôvodňuje využitie mimoriadnych opravných prostriedkov mimo odvolacieho konania a ako také je zo súdneho prieskumu vylúčené.

4. Krajský súd pre úplnosť uviedol, že prvostupňový orgán v napadnutom rozhodnutí poskytol účastníkom správneho konania správne a úplné poučenie o tom, že proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať ihneď priamo do zápisnice z ústneho pojednávania, alebo v prípade doručenia písomného vyhotovenia rozhodnutia treba odvolanie podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia na správnom orgáne Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Rampová 7, ktorý rozhodnutie vydal. Napadnuté rozhodnutie bolo doručované tak žalobcovi v tomto konaní, ako aj jeho vtedajšiemu právnomu zástupcovi JUDr. Mariánovi Baťalovi. Podľa krajského súdu neobstojí námietka žalobcu, že JUDr. Baťala nebol právny zástupcom žalobcu, pretože ho zastupoval iba určitý úsek konania, pretože v administratívnom spise sa nachádza splnomocnenie pre tohto zástupcu udelené žalobcom dňa 25.09.2015, z obsahu ktorého vyplýva, že splnomocňuje JUDr. Baťalu na zastupovanie v tejto priestupkovej veci pred orgánmi štátnej správy a splnomocnenie platí až do 31.12.2015. V čase doručovania rozhodnutia prvostupňového orgánu tak išlo o platné plnomocnenstvo s dôsledkami, že rozhodnutie prvostupňového orgánu sa považuje za doručené žalobcovi dňom doručenia rozhodnutia jeho právnomu zástupcovi.

5. Podľa krajského súdu sa nebolo možné stotožniť ani s námietkou žalobcu, že následky doručenia nastávajú až dňom, kedy bolo rozhodnutie doručené aj jemu, pretože rozhodnutím mu bola uložená povinnosť niečo vykonať (t.j. zaplatiť pokutu a uhradiť trovy konania) ako aj niečoho sa zdržať (t.j. viesť motorové vozidlá), pretože v tomto prípade nejde o procesné rozhodnutie v priebehu konania pred správny orgánom, ktorým by bolo uložené účastníkovi konania vykonať niečo osobne, ale o rozhodnutie vo veci samej. Z uvedeného vyplýva, že v takomto prípade je podstatný a právne relevantný jedine okamih doručenia písomnosti zástupcovi účastníka konania.

6. Uznesenie krajského súdu napadol žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnou sťažnosťou z 02.07.2017, ktorú odôvodnil tým, že:

- krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že žaloba bola nezákonne odmietnutá (§ 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.),
- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

7. Sťažovateľ nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že žalobu je potrebné odmietnuť pre jej neprípustnosť, pretože napadnuté rozhodnutie nepodlieha preskúmaniu v správnom súdnictve. Sťažovateľ mal za to, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu zásady denegatio iustitiae, nakoľko napadnuté rozhodnutie malo autoritatívny charakter, vyvolalo následky, ktoré zasiahli práva žalobcu, a je preto nepodstatné, akým formálnym spôsobom bolo označené. Navyše žalobca sa v žalobe

domáhal aj zrušenia napadnutého (prvostupňového) rozhodnutia o uznaní za vinného z priestupku, pričom k tejto časti žalobného návrhu je uznesenie krajského súdu o odmietnutí žaloby absolútne neopodstatnené. Krajský súd zároveň cituje zákonné ustanovenia, avšak bez bližšej nadväznosti na napádané rozhodnutia, preto je rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné.

8. Sťažovateľ považoval za nedostatočne odôvodnený záver krajského súdu, že podstatný a právne relevantný je jedine okamih doručenia písomnosti zástupcovi, pretože krajský súd pri tomto konštatovaní neuviedol právnu normu ani nepoukázal na ustálenú súdnu prax, ktoré by jeho názor potvrdzovali. Krajský súd neozrejmil, prečo sa neriadil Správnym poriadkom, konkrétne ustanovením § 27 ods. 4, ktorá upravuje prezumpciu zachovania lehoty.

9. Sťažovateľ ďalej uviedol, že Správny poriadok neupravuje explicitne situáciu pri doručovaní zásielok a počítaní lehôt, ak sa doručujú aj účastníkovi aj zástupcovi a ani nie je určený rozhodný deň pre počítanie lehôt. Z toho dôvodu mal za to, že v správnom trestaní je potrebné použiť analógiu s Trestným poriadkom, konkrétne s ustanovením § 186 ods. 1 Trestného poriadku, a teda že lehota má plynúť od oznámenia, ktoré bolo vykonané neskoršie. Sťažovateľ záverom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.04.2015 sp. zn. 6Sžo/33/2014 týkajúci sa poskytnutia práv a záruk obvineného subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

10. Sťažovateľ záverom dodal, že sa krajský súd vôbec nezaoberal tým, že z predložených dôkazov je zrejmé, že skutok, tak ako ho zistil správny orgán sa nestal a správny spis vykazuje znaky manipulácie.

11. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Žalovaný vo vyjadrení z 26.07.2017 uviedol, že nemá námietky ani pripomienky ku kasačnej sťažnosti.

II.

13. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačná sťažnosť je prípustná, kasačný súd preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a napadnuté uznesenie krajského súdu je v zmysle § 453 ods. 2 S.s.p. a 462 ods. 1 S.s.p. potrebné zrušiť a vec mu na ďalšie konanie.

14. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu o správnej žalobe vo veciach správneho trestania a napadnutého uznesenia nielen v rozsahu sťažnostných bodov. Podľa § 453 ods. 2 S.s.p. kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

15. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že napadnutým rozhodnutím bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pretože porušil ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a/, § 66 ods.2 písm. a/, d/, e/, i/, § 66 ods. 6 s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Napadnuté (prvostupňové) rozhodnutie bolo doručované vtedajšiemu právnenému zástupcovi sťažovateľa JUDr. Mariánovi Baťalovi dňa 22.10.2015, s opakovaným doručovaním 23.10.2015, s tým, že zásielka pre adresáta bola na pošte uložená dňa 23.10.2015 a zásielku osobne prevzal dňa 02.11.2015. Sťažovateľovi bola zásielka doručovaná dňa 22.10.2015, s opakovaným doručovaním dňa 23.10.2015, dňom uloženia zásielky 23.10.2015 a osobným prevzatím dňa 09.11.2015. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozhodnutiu odvolanie osobne dňa 23.11.2015. Prvostupňový orgán listom označeným ako „Odvolanie proti rozhodnutiu o priestupku - upovedomenie“ z 21.12.2015 sťažovateľa upovedomil, že jeho oneskorené odvolanie bolo so spisovým materiálom postúpené podľa § 60 Správneho poriadku žalovanému na preskúmanie, či neodôvodňuje obnovu konania alebo preskúmanie v mimo odvolacom konaní. Upovedomenie bolo sťažovateľovi osobne doručené 29.12.2015. Sťažovateľ dňa 30.12.2015 oznámil prvostupňovému orgánu, že dňa 27.10.2015 došlo k ukončeniu zastupovania JUDr. Mariánom Baťalom, ktorý mal túto skutočnosť oznámiť (pričom sťažovateľ nemal vedomosť o tom, že túto skutočnosť neoznámil), a odvolanie podal sám, bez zastúpenia v lehote plynúcej od doručenia sťažovateľovi. V administratívnom spise sa nachádza splnomocnenie z 25.09.2015, ktorým sťažovateľ splnomocnil označeného zástupcu JUDr. Mariána Baťalu „k zastupovaniu pred orgánmi štátnej správy v konaní o dopravnom priestupku č. ORPZ-KE-ODI1-692/215-P“, s tým, že plnomocenstvo bolo časovo obmedzené do 31.12.2016.

17. Žalovaný následne napadnutým opatrením sťažovateľa upovedomil, že preskúmal jeho oneskorené odvolanie proti právoplatnému napadnutému (prvostupňovému) rozhodnutiu a zistil, že napadnuté rozhodnutie bolo doručené právnenému zástupcovi sťažovateľa podľa § 25 ods. 5 Správneho poriadku prostredníctvom pošty dňa 26.10.2015, a teda rozhodujúcim dňom doručenia napadnutého rozhodnutia je deň doručenia právnenému zástupcovi účastníka. Žalovaný zdôraznil, že v čase doručovania napadnutého rozhodnutia disponoval plnomocenstvom na zastupovanie, ktorého platnosť skončila 31.12.2015. Žalovaný zároveň dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa neodôvodňuje obnovu konania podľa § 62 alebo zmenu a zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 Správneho poriadku a týmto považuje podnet za vybavený.

18. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že žaloba bola nezákonne odmietnutá ako aj že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Z výroku napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva, že krajský súd žalobu odmietol ako neprípustnú, pričom ako právny základ na odmietnutie použil ustanovenie § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p.

Vzhľadom na charakter výroku napadnutého uznesenia a právne možnosti jeho spochybnenia, je možné ako relevantný dôvod kasačnej sťažnosti uviesť iba dôvod nezákonného odmietnutia žaloby (§ 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.), pričom kasačný súd dospel k záveru, že tento kasačný dôvod je naplnený.

19. Sťažovateľ v prvom rade namietal, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu zásady denegatio iustitiae, nakoľko napadnuté opatrenie malo autoritatívny charakter a zasiahlo do práv sťažovateľa. Sťažovateľ zároveň zdôraznil, že v žalobe žiadal zrušiť aj napadnuté (prvostupňové) rozhodnutie, pričom k tejto časti žalobného návrhu je uznesenie krajského súdu absolútne neopodstatnené. Sťažovateľ namietal aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu, keď citoval zákonné ustanovenia bez bližšej nadväznosti na napadnuté opatrenie a rozhodnutie. Tieto body kasačnej sťažnosti sú podľa názoru kasačného súdu dôvodné.

20. Krajský súd založil odmietnutie žaloby na jej neprípustnosti a v uznesení citoval všetky dôvody tzv. neprípustnosti, ktoré sú zakotvené v § 7 S.s.p., pričom dôvod neprípustnosti bližšie nevymedzil (písm. a/ až h/). Kasačný súd sa nestotožňuje so záverom krajského súdu, že napadnuté opatrenie je oznámením, ktoré preskúmaniu súdom v správnom súdnictve nepodlieha. Krajský súd založil svoj záver na tom, že napadnuté opatrenie je len vyrozumením o tom, že neboli zistené dôvody na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania alebo na obnovu konania, teda že oneskorene podané odvolanie neodôvodňuje využitie mimoriadnych opravných prostriedkov, čo však nevyplýva z jeho obsahu.

21. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že z obsahu napadnutého opatrenia jednoznačne vyplýva, že jeho obsahom nie je len konštatovanie o nezistení dôvodov na využitie opravných prostriedkov, ale jeho

obsahom je aj konštatovanie o oneskorene podanom odvolaní voči napadnutému rozhodnutiu. Žalovaný v celom napadnutom opatrení označuje odvolanie ako oneskorené, pričom sa zaoberá aj posúdením zachovania lehoty (aj keď veľmi okrajovo), keď konštatuje, že deň doručenia napadnutého rozhodnutia je deň doručenia právneho zástupcovi (nesprávne uvedený ako 26.10.2015). Nemožno teda uzavrieť, tak ako to urobil krajský súd, že napadnuté opatrenie je len vyrozumením o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. List žalovaného z 05.01.2016 označený ako „Preskúmanie právoplatného rozhodnutia - upovedomenie“ je podľa obsahu správnym aktom orgánu verejnej správy v administratívnom konaní (v konaní o priestupku), ktorým sú alebo môžu byť priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti sťažovateľa a možno ho preto označiť za opatrenie, ktoré je spôsobilým súdneho prieskumu. Záver krajského súdu o neprípustnosti súdneho prieskumu napadnutého opatrenia je preto nutné považovať za nesprávny.

23. Uvedený záver kasačného súdu je v súlade s ustálenou judikatúrou, pričom kým podľa predchádzajúcej právnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku) bolo možné subsumovať neformálne oznámenia týkajúce sa posúdenia včasnosti odvolania pod rozhodnutia, podľa S.s.p. možno tieto neformálne správne akty (neoznačené formálne ako rozhodnutia) podradiť pod opatrenia orgánu verejnej správy. Bez ohľadu na označenie však ide správne akty spôsobilé súdneho prieskumu, keďže otázka posúdenia zachovania lehoty na podanie odvolania je v administratívnom konaní otázkou zásadnou, ktorá má vplyv na ďalší procesný postup orgánu verejnej správy, a preto musí byť súdny prieskum takéhoto opatrenia, ako prostriedok ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka konania, zachovaný.

24. Tento záver možno jednoznačne vyvodíť aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.03.2014, sp. zn. 4Sžf/1/2014, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2015 a z ktorého vyplýva, že:

„Aj keď oznámenie o zamietnutí odvolania nemá formálne náležitosti rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní, svojimi procesnými dôsledkami významne zasahuje do ústavne chráneného práva účastníka konania na prejednanie veci, preto je takéto oznámenie i bez formálnych znakov rozhodnutia spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve.“

25. Kasačný súd vidí pochybenie krajského súdu aj v tom, že aj napriek konštatovaniu krajského súdu v uznesení, že žalobou bolo napadnuté nielen opatrenie, ale aj napadnuté (prvostupňové) rozhodnutie sa krajský súd napadnutým rozhodnutím resp. jeho prípustnosťou či neprípustnosťou v odôvodnení vôbec nezaoberal a žalobu ako celok odmietol.

26. Čo sa týka ďalších námietok sťažovateľa týkajúcich sa nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu v otázke stanovenia relevantného okamihu doručenia na posúdenie včasnosti podania odvolania a počítania lehôt, aj tieto je nutné vyhodnotiť za dôvodné. Krajský súd síce uzavrel, že vzhľadom na plnomocenstvo založené v spise sa napadnuté rozhodnutie považuje sa doručené dňom jeho doručenia právneho zástupcovi, avšak svoj záver neodôvodnil dostatočne. Z odôvodnenia uznesenia nie je možné vyvodíť ani na základe čoho dospel krajský súd k záveru, že nakoľko ide o rozhodnutie vo veci samej, nejde o rozhodnutie, ktorým bolo uložené účastníkovi konania vykonať niečo osobne.

27. Podľa názoru kasačného súdu vyvstávajú v súvislosti s doručovaním napadnutého rozhodnutia viaceré otázky, ktorými sa krajský súd náležite nezaoberal a ktoré je potrebné v rozhodnutí krajského súdu zodpovedať, a to či bol označený zástupca sťažovateľa (JUDr. Marián Baťala) zástupca s plnomocenstvom na celé konanie v zmysle § 25 ods. 5 Správneho poriadku, ak bolo plnomocenstvo časovo obmedzené, či bolo potrebné doručovať napadnuté rozhodnutie o priestupku aj osobne sťažovateľovi, či v prípade, ak orgánu verejnej správy táto povinnosť nevyplývala, či bolo pochybením, ak sa doručovalo aj osobne sťažovateľovi, ako aj či sa v danom prípade uplatňuje tzv. prezumpcia zachovania lehoty zakotvená v § 27 ods. 4 Správneho poriadku.

28. Kasačný súd si dovoľí záverom poukázať aj na osobitý charakter konania o priestupku, ktoré spadá pod oblasť správneho trestania. Správne trestanie, resp. posudzovanie zodpovednosti za správny delikt v oblasti verejnej správy je oblasťou, ktorá sa približuje výkonu trestného súdnictva, a to najmä v súvislosti uplatňovaním zásad trestného konania a dodržiavaním záruk spravodlivého procesu najmä voči tomu, kto je obvinený, a preto má posudzovanie správnej žaloby vo veciach správneho trestania oproti všeobecným ustanoveniam správnej žaloby svoje špecifiká, vyplývajúce nielen z ustanovení § 194 a nasl. S.s.p. Nová právna úprava v Správnom súdnom poriadku tak dáva správne súdu bez ohľadu na rozsah a dôvody žaloby priamo povinnosť zaoberať sa otázkou zistenia skutočného stavu veci, otázkami zániku zodpovednosti za správny delikt, ale aj otázkami druhu a výšky sankcie z toho hľadiska, či nevybočila z rozsahu správnej úvahy danej orgánu verejnej správy znením zákona. Aj keď správny súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, ktoré zásady trestného konania sú vo veciach správneho trestania aplikovateľné, práve úvahy o aplikácii týchto zásad by mali tvoriť podstatu súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí o zodpovednosti za správne delikty a o uložených sankciách. Vzhľadom na to, že predmetom konania pred krajským súdom je správna žaloba vo veciach správneho trestania, kasačný súd vyzdvihuje vyššie uvedené špecifiká, a to aj v súvislosti s argumentom sťažovateľa o možnej analógii s Trestným poriadkom, na ktorú by mal krajský súd v ďalšom konaní reagovať.

29. Kasačný súd dodáva, že sa nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti (týkajúce sa zistenia skutkového stavu), nakoľko už vyššie uvedené skutočnosti sú dostačujúcim dôvodom na zrušenie uznesenia krajského súdu, a preto postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 462 ods. 1 S.s.p. a rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa § 462 ods. 1 S.s.p. ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

30. Vzhľadom na záver kasačného súdu o tom, že žaloba bola nezákonne odmietnutá ako aj s ohľadom na charakter kasačného konania, resp. kasačnej sťažnosti ako opravného prostriedku, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, nie je možné konaním pred kasačným súdom nahradiť konanie pred krajským súdom. Každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca a relevantným spôsobom namietaná, musí byť predmetom posúdenia krajským súdom. Kasačný súd nie je oprávnený nahrádzať postupy krajského súdu v konaní.

31. V ďalšom konaní bude preto úlohou krajského súdu, aby vo veci v zmysle vyššie uvedených právnych názorov kasačného súdu opätovne rozhodol (§ 469 S.s.p.), pričom je v ďalšom konaní potrebné, aby pred rozhodnutím resp. v rozhodnutí zodpovedal kasačným súdom a účastníkmi nastolené otázky.

32. O trovách kasačného konania rozhodne s poukazom na § 467 ods. 3 S.s.p. krajský súd. Podľa § 467 ods. 3 S.s.p. ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).

